

ԱՌՈՒՆ ԱՆՑԱԻ...

Առուն անցաւ խոր-խոր ձորեր,
Ընկերի հետ միացաւ,
Սիրով գրկած՝ սէր երգելով,
Դաշն ու ատոս սրբացաւ:

Ամպը իջաւ ժեռոտ սարից,
Առուի ջուրը գուրգուրեց,
Իւր դարդերը նորա ծոցում
Արցունք շինեց, հանդարտեց:

Միւ, եւ ել շատ քաւ—քաւ ընկալ,
Քեզ փրկեցեցի, ա՛յ ընկեր.
Քեզ ուզեցի սիրս քանալ,
Քեզ հետ քաժենէ իմ ցաւեր:

ԱՐՇԱԿ ԿԱՅԵՈՒՆԻ